

ската си и самъ се сражавалъ като простъ войникъ, та конятъ му билъ раненъ подъ него. Византийскитѣ войски прѣтърѣли такова грозно поражение, щото грѣдкия историкъ Львъ Дияконъ писалъ 70 години слѣдъ това сражение, че се бѣлѣли още коститѣ на падналитѣ византийци. А отъ съюза съ печенегитѣ не излѣзло нищо. Тѣ дошли до брѣга на Дунава, но, като видѣли, че между византийскитѣ началници се появили несъгласия, завърнали се въ земята си. Тогава и флотата се върнала назадъ. По такъвъ начинъ планътъ на византийцитѣ прѣтърѣлъ пълна несполука.

Слѣдъ битката при Ахелой Симеонъ наказалъ сѣрбитѣ и, възгордѣнъ отъ своитѣ побѣди, провъзгласилъ се въ сѣщата 917 г. за царъ и самадържецъ на българитѣ; а прѣзъ слѣдната година поискалъ отъ византийцитѣ и тѣ да го признаятъ за свой царъ, като ги заплашилъ, че въ противенъ случай ще унищожи всичко съ огънь и меч и ще прѣвземе Цариградъ. Но въ Византия станалъ прѣвратъ. Началникътъ на флотата Романъ Лакапенъ завзелъ (въ 919 г.) властта и оженилъ младия императоръ за дъщеря си, а себе си обявилъ за неговъ съуправителъ. Тогава Симеонъ прѣдприелъ походъ да завоюва всички европейски владѣния на империята, да уедини Цариградъ, а слѣдъ това да нападне и на него. Византийцитѣ нѣмали сила да се борятъ, затова патриархътъ прѣдложилъ злато, скъпоцѣнни одежди и земя; но Симеонъ му отговорилъ, не че иска нѣщо невъзможно, че не иска да му възкреси убититѣ българи, но иска: Романъ Лакапенъ да се откаже отъ прѣстола, а византийцитѣ да го признаятъ за тѣхенъ царъ, защото „Богу това е угодно“.

Второ идване на Симеона прѣдъ Цариградъ. — Симеонъ се рѣшилъ най-послѣ да пристѣпи къмъ крайната си цѣль, прѣвземането на Цариградъ; затова изпратилъ прѣзъ 922 г. пратеници при халифа на африканскитѣ араби за задружно дѣйствие противъ Византия, подъ условие: арабската флота да обсади Цариградъ по море, а Симеонъ по сухо, но, като падне градътъ, да остане на българитѣ, а само богатствата му да се раздѣлятъ по равно